

Sergi Pàmies

Quin marro, ¿eh?

Pot ser un joc semblant al de les dames. O una figura geomètrica. O un embull, un enginy per enganyar. O una marrada d'animal o de persona perseguida, per no ser agafat. L'expressió «marro», però, ara recobrada té un interès ben clar molt més enllà de tot això.

Fins fa poc, a TV3, feien un programa concurs anomenat «Les claus de vidre» amb guió de Jaume Fuster. El protagonista es deia Lluís Arquer i, a més de ser català, era detectiu. De tant en tant, quan descobria un cadàver en un pàrquing o una joia robada, deia la frase següent amb una entonació insuperable:

senyera») vaig pensar que, si no la portaven, hi hauria marro fort. Reconec que em vaig il·lusionar però un home amb pèl a la cara va portar-ne no una, sinó dues, i es va acabar la història. A l'hora de les copes, els consellers es van retirar i no vaig tenir l'oportunitat de veure'ls repartir subvencions entre els pocs escots que assistien al ball. Quan

—Quin marro, ¿eh?

De l'expressió *marro*, el diccionari de l'Alcover en dona diverses definicions. Pot ser un joc semblant al de les dames. O una figura geomètrica. O un embull, un enginy per enganyar. O una marrada d'animal o de persona perseguida, per no ser agafat. Més endavant, però, quan cita l'expressió *descobrir el marro*, l'Alcover diu que és descobrir allò que algú portava ocult. Aquesta és la bona. La de l'Arquer, vull dir. Ara, l'expressió s'escampa, s'encomana. Per extensió, defineix no solament allò que es porta ocult físicament, sinó políticament, mentalment i, sobretot, sexualment. Que l'expressió tingui èxit és normal. És el fruit de la campanya popular per retornar-nos el nom de cada cosa. No es pot dir que sigui una expressió im-

portada del castellà i els puristes podran usar-la tranquil·lament. Tampoc no s'hereta de l'anglès, ni del francès, ni del japonès. El marro és tan nostre com la farigola, la tenora o la monyera. Ara, el què cal és crear situacions dignes del terme. Donar-li contingut, que diuen els polítics.

Els exemples de marro són diversos. Per exemple: hi ha marro quan sota una taula, la cama de la senyora d'un amic toca la teva i tu no la treus. Hi ha marro quan un conseller menteix als periodistes i ho saben ell i els periodistes. Hi ha marro quan acompanyes una noia a casa i et pregunta: «¿com dius que es diu el teu germà?». Hi ha marro quan la noia descobreix —massa tard— que no ets el que es pensava. Hi ha marro quan un delinqüent passa la frontera amb dues

bosses de cocaïna enganxades a l'esquena. Hi ha marro quan un pobre contribuent descobreix que l'intervenien el telèfon. I així, fins l'infinit.

Un dels exemples més recents d'absència de marro ha estat el sopar dels Premis Octubre. Malgrat que ens haguessin avisat que el pastís de xocolata era una suculent delícia tradicional austríaca, va resultar ser un Tigreton amb pretensions. Hi van haver intervencions entranyables, curioses, mediocres, però cap que despertés una mica de marro entre la concurrència. El presentador va intentar animar l'ambient amb entrevistes a personalitats que s'avorrien tant com els fotògrafs. Vaig mirar sota la taula dels consellers, però no hi havia marro. Quan alguns van reclamar a crits una senyera («Volem la

l'orquestra va començar a tocar cançons de fa mig segle, va haver-hi una reacció simpàtica, però freda. És cert que veure ballar l'Ignasi Riera és una espectacle, però no és marro. Encara que balli amb el Monleón. Al lavabo, alguns escriptors es desesperaven perquè el premi «Andròmina» havia estat declarat desert. No se'n sabien avenir. A part de prometre que no s'hi tornarien a presentar mai més, insinuaven que, en les decisions dels jurat, hi havia hagut molt de marro. No era cert. La nit del vint-i-cinc d'Octubre, als Jardins de Vivers, València, amb motiu del sopar dels premis Octubre, hi van assistir personalitats més o menys simpàtiques del país, però de marro, allò que es diu cosa tèrbola, no n'hi va haver. Ni gens, ni mica. □